

f. Eks. Krudttaarnsflytningen og de ekstraordinære Foranstaltninger i Anledning af Krigen i Østasien. Det er selvfølgelig ikke min Mening at ville rejse en ny Debat om disse Spørgsmaal, det er langt fra. Jeg nævner dem ikke for selve Tingenes Skyld, men jeg nævner dem som et Vidnesbyrd om, hvorledes de store og mere politiske Forhandlinger, der have været førte i denne Rigsdagssamling, have været knyttede til det Udtryk, der, som sagt, snart er blevet et staaende: Finansudvalgets Kompetence. Jeg vilde i Anledning af denne Kompetencestrid gerne have Lov til at gøre en Bemærkning om Finansudvalgets Stilling i Almindelighed.

Det turde være indrømmet af alle, ogsaa af vore Modstandere, at er der noget, der har været heldigt, specielt for Venstre, som jo har været Flertal gennem en Række af Aar, under Kampen med Mindretalsregeringerne, saa er det dette, at vi have haft et stærkt og et enigt Finansudvalg. Der turde maaske ikke være nogen Faktor, der i den Grad har bidraget til, at Højre-regeringerne ere kørte træt, som dette, at vi havde et Finansudvalg, som virkelig var kraftigt, som virkelig duede noget, og jeg kan slet ikke forstaa, at det nu skulde være en Følge af Systemskiftet, at det maatte anses for heldigt, at Finansudvalget blev — jeg vil ikke sige saa svagt som muligt, men at Finansudvalget nu blev mindre stærkt, end det var tidligere. Hvis det tidligere har været heldigt at have et Finansudvalg, om hvilket det fra Højres Side blev sagt, at det sad som et almægtigt Finansudvalg, der ikke alene befattede sig med alt, hvad det havde Ret til at befatte sig med, men ogsaa i den Grad befattede sig med alt muligt andet, saa det helt havde overtaget Administrationen — naar det var heldigt, siger jeg, under Højreministerierne at have et stærkt Finansudvalg, er det temmelig sikkert, at det fremdeles er heldigt. Jeg vilde gerne, at ærede Medlemmer, naar der er Tale om Finansudvalgets Stilling og Finansudvalgets Kompetence, skulde have det i Erindring, at det temmelig sikkert har sin Betydning, at Finansudvalget er en Faktor, man maa regne med. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg har haft Lejlighed til at sige tidligere her i Tinget, at jeg tror, det ogsaa for de enkelte Ministre er heldigt at have et Finansudvalg at kunne ligesom falde tilbage paa, naar der er Tale om den Mængde Krav, der saa at sige myldre op af Jorden fra baade Personer og Institutioner. Jeg skal ikke komme

dybere ind paa dette, jeg har haft Lejlighed til at udvikle det før, jeg gentager blot: de enkelte Ministre skulde ikke i saa Henseende være bange for at lade Finansudvalget, om jeg saa maa sige, tage Pryglene. Det tror jeg, alle Parter staa sig vel ved.

Naar jeg nævner dette, vil jeg gerne have Lov til at tilføje, hvad jeg ikke har sagt tidligere, men hvad der maaske kunde være nogen Anledning til at sige, at det selvfølgelig paa den anden Side er specielt Venstres Opgave i Finansudvalget ikke at paatage sig Ting eller blande sig i Ting, som i første og egentligste Forstand ere Administrationens, at det selvfølgelig er saaledes, at specielt Venstres Finansudvalgsmedlemmer i saa Henseende maa vide at drage Grænsen mellem, hvad der rettelig bør hvile paa Administrationen, og som den maa have Ansvaret for, og hvad der falder ind under Finansudvalgets Afgørelse eller Kompetence. Men under Forudsætning af, at der i Finansudvalget ogsaa herefter vil være den rette Forstaaelse heraf, saaledes at Ansvaret for Administrationen kommer til at hvile, hvor det bør hvile, nemlig paa de enkelte Ministre, tror jeg at turde sige, at det vilde baade alle Parter bedst, ogsaa Tingets øvrige Medlemmer, der ikke have, om jeg saa maa sige, den Lykke at sidde i Finansudvalget — det er en meget tynd Lykke, tror jeg for Resten —, at der er et Finansudvalg, der virkelig har Styrke til at bære, hvad der bliver lagt over paa dets Skuldre, være sig af Ministrene, Befolkningen eller Tingets ærede Medlemmer.

Der er en Side af Finansudvalgets Stilling, som jeg ogsaa gerne vil sætte Fingeren ved. Det er denne, at Finansudvalget, ogsaa siden vi fik Venstreministeriet, har fulgt den Fremgangsmaade at gaa i Detailler om Spørgsmaalene og drøfte hvert enkelt lille Forslag og hver enkelt lille Bevilling. Det har ført med sig, at Finansudvalget derved er kommet Administrationen ligesom paa nært Hold, i alt Fald paa nærmere Hold, end det kunde have ladet sig gøre, hvis man brugte en mere summarisk, for ikke at sige overfladisk Behandling af Sagerne. Det har temmelig sikkert sin Betydning, at der paa den Maade bliver eller kan blive Lejlighed for i alt Fald en Del af Tingets Medlemmer til at se Administrationen efter i Sømmene. Det kan jo ikke blive hverken Befolkningens eller de enkelte Medlemmers Sag at komme saaledes